

NINICHE.

Vaudeville i 3 Akter ved Erik Bøgh.

Musiken af Marius Boullard.

(1888 Dagmartheatret.)

Marius Boullard.

Grégoire.

I. Allegretto. *f* *ff* *p*

1. Hvis jeg som Ju -
2. Tænk blot, hvil-ken

rist det vidt hav-de dre- vet, maa- ske jeg var ble- vet en stakkels Ko- pist! Nej jeg hav-de Smag. Jeg lod mig ej
Vals, naar Bølger- ne gynger, og Da- mer- ne slynger sin Arm om min Hals. For alt Sner- pe ri ku- re- rer det

bin- de, men vid- ste at fin- de et nob- le- re Fag. Jeg gik i Van- det med de Smuk- ke, dyr- ke- de
Vaa- de: Pla- dask De- res Naa- de! Saa er det for bi. Faar de en Münd- fuld Salt- vand ba- re og bli- ver

rall.

Run- sten med Ge- ni, lær- te dem fly- de, svøm- me, duk- ke ef- ter en splin- ter- ny Te- o-
greb- ne straks paa Stand, veed de jo, Li- vet var i Fa- re, alt- saa at jeg var Red- nings-

ri. Alt hvad min smæg- ten- de Sjæl har at traæ- et, det har jeg op naa- et her paa den- ne
mand.

rall.

Kyst. Dej- li- ge Kvin- der: Gre- vin- der, Fyr- stin- der klyn- ge- de sig tyst og tæt til mit

Bryst. *f*

II. *f* Allegretto. *Anatole.* *Fine.*

1. Ja hun var en
2. Vel var hun ko-

p

Fe, en kom-plet Si re-ne, blot hun lod sig se, var jeg skudt paa Stand. Der var ej Par don: i den før-ste
kek, og at Smaa og Sto-re løb i hen-des Net tog hun gan-ske let, smil-te nok saa fro ad de Spræl,vi

See-ne he-le min Per-son var en Il-de-brand, he-le min Per-son var en Il-de-brand. Jeg der før be-
gor-de De kan ik-ke tro, hvor charmant hun lo, De kan ik-ke tro, hvor charmant hun lo. Hun var flot og

tvang al-le Scenens Skønne og fik Navn og Rang som en stor Don Juan jeg med alt mit Held maat-te gaa og
fri, holdt vi Bak-ka-na-le, saa stod hun os bi u-den Pry-de-ri, men af hendes Gunst kun-de In-gen

støn-ne som en stak-kels Træl, ja hvad tror De vel: hun var saa dæ-monisk, at jeg snart gik hen og blev en pla-
pra-le, der var ej vort Guld mer end Sand og Smuld. Og hvad jeg kan li-de: da til Slut-ning jeg blev for-rykt og

tonisk, tænk pla-to - nisk Ven! Hun var saa dæ - monisk, at jeg snart gik hen og blev en pla - to - nisk, tænk pla - to - nisk Ven! *f*
 fri - de fik jeg straks Nej! Ja hvad jeg kan li - de, det var det at jeg, da til - sidst jeg fri - de li - ge straks fik nej!

III. *Allegretto.* *f* *Grevinden.*

1. Uht
2. Jeg

P
 det er vir - ke - lig ge - ne - ret at vi - se sig i den - ne Pynt! Ge -
 var som Ve - nus og He - le - ne tidt klædt i my - to - lo - gisk Smag. At

van - tet er saa løst drap - pe - ret, og man er un - der - klædt saa tyndt. Ja var
 si - ge: paa en luk - ket Sce - ne ved Gas og ej ved høj - lys Dag. Men at

Drag - ten ba - re flot dra - ma - tisk men den er mig for a - kro ba - tisk
 gaa paa Ga - den her og la - de sig se i Sol - skin som Na - ja - de....

x
 Brrr! Hvor jeg fry-ser! Brrr! Aa jeg

rall. 3 a tempo
 gy-ser Ba-de-me-ster! Ba-de-me-ster! Jeg tør ik-ke gaa et Skridt.

x
 Brrr! Hvor jeg fry-ser! Brrr! Aa jeg

rall.
 gy-ser Ba-de-me-ster! Ba-de-me-ster! Men saa skynd Dem dog

a tempo
 lidt. Brrr! f

Allegretto.

IV.

f *Fine.* *Greven.*

1. Ak i sin U - skyld tror hun
2. Først naar man selv som Di - plo -

p

ej, der fin-des slig en Kvin - de. Hun kan vel nep - pe tæn-ke sig en
mat med Al-ting Gæk tør dri - ve, kan man for staa, hvor des-pe rat jeg

saa-dan Syn-der in-de. U - be-kendt med Fær - den i den sto-re Ver - den hun har vist knapt hørt
el-sker det Na - i - ve. Det vil jeg be - va - re, jeg skal ej for kla - re den mind-ste Smu - le

Ta - le om vort galan-te Liv; ja jeg vil slet ik-ke pra-le,men hun er u-tro-lig na-iv.
me - re, end hun til Da-to ved. Nej jeg skal just pro-fi te-re af hen-des U-vi - den - hed. *f*

rit.

Allegro moderato.

V.

f *Grevinden.*

Ja det ersandt: den

p

Tid som for-svandt, mig vin-ker lok ken-de til ba - ge. Her i mit Hjem det myldrer jo frem

ad lib. *piu animato*

ved Min-der om de fri-e Da-ge. Alt hvad her jeg ser op - fri - sker, hvad nys jeg

ej kom i Hu. Hør fra hver en Kroeg det hvi - sker: sig Ni - niche, sig hu - sker Du?
rall.

a tempo

Ja den-ne Luft er fyldt med en Duft af sødt be - ru sen-de Bu - ket - ter, og med en Klang af

ad lib. *piu animato*

jub - len - de Sang og sag - te suk - ken - de So - net - ter. Husk hvor her var Blomster - fe - ster,

naar jeg sang et nyt Par - ti; her - jeg nød blandt glade Gæ - ster al Triumfens Trylle - ri. Her

lag - de Ver - den for min Fod sin Skat i Guld og Dia - man - ter, her ø - ste jeg med ly - stigt

piu lento

Mod den at - ter ud til al - le Kan - ter, her til - svor man - gen om Til - be - der mig e - vig
rall.

El-skov, e-vig Tro— Jeg hu-sker godt de høj-e E-der, og jeg glem-mer ej, hvor højt jeg

Tempo I.

lo. Jeg var kø-ke, det mo-red mig ret at blæ-se til den ild, jeg tænd-te.

Ak men min Straf den kom og den traf *ad lib.* saa haardt saa haardt som jeg for-tjen-te. Prinsen kom og strax i

Flam-mer blus-sed jeg som en Vul-kan, der blev Fryd, og der blev Jam-mer,

ja der blev en hel Ro-man! Jeg lytted til hans fi-ne Smi-ger og tro-de paa hans Æ-ven-

tyr. *rit.* Ak hvor-fer kan vi dum-me Pi-ger ej paa vort Hjer-te holde Styr! Her sad jeg sa-lig, da han

sva-te: „I Liv og Død kun Dig, kun Dig!“ Her daa ned jeg, da jeg er fa-te: Nu var hans Højhed rejst sin Vej.

Ja det var grumt, men nu er det dumt at gem-me paa et saa-dant Min-de, Ti som De ser: Ni-

ad lib. *poco animato*
nie er ej mer, og jeg, ja jeg er jo Grev-in-de. Nu tør jeg kun for-nemt smi-le,

naar jeg maa tæn-ke der-paa— nu kan El-skov-gu-dens Pi-le al-drig mer mit Hjærte naa.

rall.

a tempo
Men det er sandt: de Da-ge, der svandt, da Alt var mit, og jeg var hans, straal-er endnn for

Tan-ke og Hu i en far-lig Trylle-glans. *f*

Allegretto.

Grevinden.

VI.

1. Se her den far-li-ge Løv-ny-e O-pe-man-ge ga-le

2. Og i de

3. Da hen-des

Fine.

In-de, som med Gud A-mør stod i Pagt, saa hun, naar hun fik det i Sin-de, tog al-le ret-ter Hvem gjorde al-tid Sej-ren ret fik maalt og vis? hvem sang de far-lig-ste Cou-plet-ter, saa hø-le Stre-ger man al-drig ret fik maalt og talt, saa har de Frømme, som de plej-er, na-tur-lig-

Hjer-ter-ne med Magt. En hver der saa de mør-ke Øj-ne og dis-se ly-se Lokkers Pragt, og den fan-Hu-set raab-te „Bis!“ Hvem var be-standig pro-te-ge-ret af vor Højst-æ-re-de Kri-tik? Og hvem blev vis for-dob-let Alt. Og selv om jeg er bedst be-kendt med hvad der er sandt og tverti-mod kan jeg jo

ta-sti-ske for fløj-ne men e-le-gant co-quet-te Dragt, Han hvised til sig selv for sagt. Tag nu Dit Hjer-te vel i net-op ap-plau-de-ret, hver Gang hun o-ver Stregen gik? Og hvem var det som stadig led af en u-styr-lig Ly-stig-ik-ke væ-re tjent med det Ryg-te som hun ef-ter lod. Nej hun for sig, og jeg for mig! Hun er Grev-in-den nu, og

Agt hed? Det er Ni-niche, det er Niniche! Tag Du Dig nu, som sagt, i Agt! Det jeg- Det var Ni-niche, det var Niniche, der om Al-ver-den ved Be-sked. Det jeg- Jeg er Ni-niche, jeg er Niniche, jeg ken-der hen-de ej, Ak Nej! Jeg

er Ni-niche, det er Ni-niche! Tag Du Dig nu, som sagt, i Agt. var Ni-niche, det var Ni-niche, der om Al-ver-den ved Be-sked. er Ni-niche, jeg er Ni-niche, jeg ken-der hen-de ej, Ak Nej. *f*

Allegretto.

VII.

Grevinden.

f

1 Jeg kom-mer nu fra Com-mis-
2 Da det maa ske blev til Skan-

p

sæ-ren, han var just u - de i Funk - tion, saa jeg blev ført til Sekre - tæ - ren, en net, for le - gen ung Per -
da - le, hvis De for Ret - tæ - n blev for - fulgt, skal De pro - for - ma blot be - ta - le en ganske lil - le bit - te

son. Jeg saahan hør - te til de Sva - ge, og da det hav - de saa - dan Hast, jeg tænkte straks: ham maa Du
Mulkt. De har jo Ret: man næmner ik - ke at væ - re strengi - mod saa smuk en Delin kvent, der kan be -

piu lento

ta - ge med Storm ved et Par Øj - e - kast! og hvi - sked ømt, De kan ej næn - ne at straffe for en Sags - som den
stikke sin Dom - mer blot med Blik og Suk! Saa var jeg fri, og frelst var Æ - ren. Naaja! Jeg takked Sekre - tæ -

a tempo

ne! "
ren.

Ak Nej
Saa - dan

sukked Sekre - tæ - ren,
slap jeg fra Af - fæ - ren,

Men sig det
ej til Kom - mis - sæ - ren.

Ak nej nej nej!

Nej sig det ej -
Tys - til Kom - mis - sæ - ren.

f

Allegretto.

Grégoire.

VIII.

f

Fine. 1. Hvad
2. Dog

p

jeg kan gøre med Mas - sa - ge? Blandt An - det at De at - ter faar den Ungdomskraft og den Cou -
er det, Ho' - det hvis Be - hand - ling jeg gør til Spe - ci - a - li - tet. Det un - der - gaar en hel For -

ra - ge, De ej har haft i man - ge Aar. Det gam - le Skind af nyt er - stat - tes, og ved mit
vandling, som al - drig før er hørt og set. Jeg har to - talt for - dre - vet man - gen For - stop - pel -

Slid hver Rynk glat tes. (Talende) Ja De skulde ikke tro det, men: De
se i Tan - ke - gan - gen. Jeg

faar Ku - lør og godt Hu - mør med alt Til - be - hør. Ja
kan be - fri for al Ma - ni og Hy - po - kon dri, og

godt Hu - mør og en Ku - lør, der ik - ke fal - mer, før De dør.
Ja - lou - si selv I - dio - ti kan jeg for vand - le til Ge - ni!

D. C. al Fine.